

Mette Frederiksens tale ved mindehøjtidelighed for Uffe Ellemann-Jensen

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

28. juni 2022

Sted

Landstingssalen,
Christiansborg

Kære Alice.

Kære Karen, Helene, Claus og Jakob.

Mine tanker er med jer i dag. I har mistet en højtelsket mand, far og bedstefar.

Kære alle her i salen.

Vi har i dag taget afsked med en politiker – en statsmand og et menneske – ud over det sædvanlige.

Og det er med ydmyghed, at jeg i dag på danskernes vegne vil forsøge at sætte ord på hans betydning.

Uffe Ellemann-Jensen blev den længst siddende udenrigsminister siden Anden Verdenskrig.

Han var faderen til Danmarks aktive udenrigspolitik.

Og en af de centrale skikkelser i skabelsen af det Europa, vi har i dag.

* * *

Uffe Ellemann-Jensen var en blændende dygtig politiker.

En skarp debattør.

Et karismatisk menneske.

Elsket af mange for sin kompromisløshed. Sit format. Sin humor.

Frygtet af andre for sit temperament.

Uffe Ellemann-Jensen delte vandene. Han leflede aldrig for nogen. Alligevel blev han folkeeje.

Alle kendte Uffe. Den nasale gnækken under overskægget. De kække bemærkninger. EU-sokkerne.

Og de berømte ord om fodboldkampen for præcis tredive år siden. Som er blevet gentaget mange gange den seneste tid.

Det ramte rent i danskernes selvforståelse. Måske både dengang og i dag.

* * *

I løbet af sit 80 år lange liv nåede Uffe Ellemann-Jensen mere end de fleste.

Som ung gjorde han tjeneste i forsvaret under en af de mest anspændte perioder af den kolde krig.

Siden blev han økonom og journalist ved TV Avisen. Hvor han mødte Alice. Som han igen og igen fremhævede som det vigtigste i sit liv.

”Hvem kan være ensom, når man er gift med sit livs store kærlighed,” som han udtrykte det.

Selv kaldte Uffe Ellemann-Jensen det for et tilfælde, at han endte i politik. Men ingen kan tvivle på, at han havnede på rette hylde.

Han var udenrigsminister fra 1982 til 1993. 11 år, der fik definerende betydning for vores verden.

Og i endnu flere år var han formand for Venstre.

* * *

Uffe Ellemann-Jensen var politiker af den gamle skole. En imponerende ambassadør for Danmark.

Han var idealist. Kæmpede indædt for det, han troede på.

Demokratiet. Friheden. Frisindet. Det internationale samarbejde.

Han stod fast, når andre vaklede.

Det bød ham inderligt imod, da han i 80'erne måtte føre en anden udenrigspolitik end den, han selv forfægtede.

Aldrig lagde han skjul på sin misfornøjelse. Og næserne, som Folketinget tildelte ham, modtog han med løftet pande.

Det var ”hæders-næser,” som han selv sagde.

Han veg ikke tilbage for konfrontationer. Tværtimod dyrkede han dem. Med høj cigarføring. Og altid med glimt i øjet.

Som min forgænger Poul Nyrup Rasmussen har beskrevet det:

”Man kunne være uenig med Uffe – også så blodet drev ned ad væggene. Men man kunne ikke være sur på ham ret længe. Det kunne man altså ikke.”

* * *

Uffe Ellemann-Jensen satte aftryk.

På Danmark. Men måske først og fremmest. På Europa.

Efter Murens fald og Østblokkens sammenbrud stod han i spidsen for det vigtige arbejde med at knytte de gamle sovjetstater til Europa.

Målrettet. Fremsynet.

Han har æren for, at Danmark – som det første land i verden – genoptog de diplomatiske forbindelser til Estland, Letland og Litauen.

Og med en telex skrev verdenshistorie.

Han har selv fortalt om den fuldmåneaften på Fredensborg Slot, hvor han – i selskab med dronningen – kunne byde de tre baltiske udenrigsministre velkommen i den frie verden.

Jerntæppet var faldet. Demokratiet havde sejret. Det kunne få selv den hårdeste hund til at fælde en tåre. Så det gjorde han.

* * *

Det var i de år, at Uffe Ellemann-Jensen lagde grundstenen til det aktive engagement, der i dag kendetegner dansk udenrigspolitik.

At Danmark – trods vores ringe størrelse – selvfølgelig skal tage internationalt ansvar.

I NATO. Og i EU.

Efter det danske nej til Maastricht i 1992, kastede han sig stædigt ind i kampen for at fastholde Danmark i det europæiske samarbejde.

Han afskyede EU-forbeholdene.

Og stor var hans glæde, da vi 1. juni i år – med imponerende 66,9 procent jastemmer – afskaffede et af dem.

Stoltheden over den rolle, som du, Jakob, spillede her – den strålede ud af ham.

Uffe mindede os om, at politik, værdier og kampe betyder noget. At vejen, vi vælger, kan afgøre fremtiden.

Det spejler vi os i dag.

Og hans drøm om et stærkt, frit og forenet Europa. Den lyser klarere end i

mange, mange år.

Hvis vi vel at mærke bærer den videre. For Europa. For Ukraine.

* * *

Et liv i politik har omkostninger. Det erkendte Uffe Ellemann-Jensen selv.

Men han fortrød intet.

Helt til sin død holdt han fast i troen på fremskridtet.

Hans budskab var klart. Selv i den mørke tid, som Europa befinder sig i nu. Skal vi insistere på håbet. På udsynet. På at demokratiet og friheden vil sejre.

Den optimisme. Det er vores arv.

Selv sagde Uffe, at han gerne ville huskes som en, der gjorde en forskel.

Og den forskel, han gjorde. For Danmark. Og for Europa. Den glemmer vi ikke.

Den er allerede gået over i historien.

Uffe Ellemann-Jensen vil blive savnet. Ikke bare af sin familie. Og venner. Men også af alle os danskerne. Og af kolleger overalt i Europa.

Æret være hans minde.

Kilde

stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-ved-mindehojtidelighed-for-uffe-ellemann-jensen>